

Arrest

nr. 236 328 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben. Zo blijkt dat, naast de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekers aangehaalde conflict met de familie H., verzoekers hoe dan ook niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

3.2. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Verzoekers zijn immers voor de door hen beweerde incidenten nooit naar het politiekantoor gegaan om klacht in te dienen. Zoals omstandig toegelicht in de bestreden beslissing brengen verzoekers hiertoe geen afdoende verschoningsgronden aan. Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en

het op algemene wijze stellen dat zij geen beroep kunnen doen op de Albanese autoriteiten daar zij in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, slagen zij er niet in de aangaande vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Uit de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt bovendien dat, niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn om onder meer corruptie verder aan te pakken en georganiseerde misdaad te bestrijden, duidelijk blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Het rapport van verzoeksters psycholoog d.d. 7 november 2019 waaruit blijkt dat zij kampt met PTSD en concentratieproblemen vertoont, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen daar deze geen betrekking heeft op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Bijgevolg brengen verzoekers, daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn, op geen enkele manier bewijzen noch aanwijzingen aan dat de nationale autoriteiten in hun land van herkomst geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade en is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 25 mei 2020 voeren verzoekende partijen aan dat hun persoonlijke problemen ingevolge de bloedwraak met de familie H. ten onrechte geringschat worden en dat het CGVS foutief geoordeeld heeft dat zij meer inspanningen hadden moeten leveren om beroep te doen op de Albanese autoriteiten, dewelke dienen in te staan voor de bescherming van de openbare orde en de veiligheid in Albanië. Verzoekende partijen volharden dat de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende is. Verder hernemen ze dat zij beiden met psychische moeilijkheden kampen en dat verzoekster lijdt aan een PTSD zoals uitgebreid werd toegelicht door psychologe V.K. in haar verslag d.d. 7 november 2019. Ze benadrukken dat van een mentaal kwetsbare persoon niet dezelfde doorgedreven inspanningen kan verlangd worden om aan de lokale autoriteiten hulp te vragen én daarenboven te hopen dat diezelfde autoriteiten wel zullen instaan voor hun bescherming. In die zin, zo stellen verzoekende partijen, heeft de RvV in voormelde beschikking het belang van het psychologisch verslag d.d. 7 november 2019 ten onrechte geringschat.

3.2. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond nu zij in wezen niet verder komen dan het summier hernemen van bepaalde argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

Waar verzoekende partijen in de pleitnota evenwel stellen dat de RvV in voormelde beschikking het belang van het psychologisch verslag d.d. 7 november 2019 ten onrechte heeft geringschat nu van een mentaal kwetsbare persoon niet dezelfde doorgedreven inspanningen kan verlangd worden om aan de lokale autoriteiten hulp te vragen én daarenboven te hopen dat diezelfde autoriteiten wel zullen instaan

voor hun bescherming, kunnen zij niet worden gevolgd. Vooreerst wijst de Raad er op dat het feit dat verzoeksters psychische problemen, zoals blijkt uit het attest d.d. 7 november 2019, niet worden betwist. Niets wijst er echter op noch blijkt dit uit voormeld attest dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op haar algemeen functioneren en zij, die bij het CGVS in staat was te vertellen wat er haar overkomen is, niet in staat zou zijn om beroep te doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst voor de beweerde problemen ingevolge de bloedwraak met de familie H.. Hoe dan ook, de psychische problemen van verzoekster verklaren niet waarom noch bieden deze enige verschoning voor het feit dat haar echtgenoot, i.e. verzoeker, die geen dergelijke psychische problematiek kent – hun raadsman stelde bij afloop van zijn persoonlijk onderhoud louter dat verzoekers allebei mentaal op zijn (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 11 september 2019, p. 16) –, op geen enkel moment de hulp heeft ingeroepen van de politie vanwege de dreigtelefoons en hij nooit naar het politiekantoor geweest is na de doodsb bedreiging door de broers van hun belager om klacht in te dienen.

Verzoekende partijen tonen verder met de algemene beschouwing dat “*de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende is*” niet aan dat zij persoonlijk niet op bescherming kunnen rekenen nu zij hiertoe geen concrete ervaringen of pogingen weergeven. Het feit dat verzoekende partijen in samenspraak met de politie wel een overeenkomst zouden hebben gesloten met hun belagers (*ibid.*, p. 14) wijst er net op dat de politie wel degelijk toegankelijk was voor hen. Verzoekende partijen maken aldus niet *in concreto* aannemelijk in Albanië met betrekking tot hun verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, alle realistische en redelijkerwijze van hen te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben uitgeput. Uit niets blijkt en verzoekende partijen tonen niet aan dat de Albanese autoriteiten hen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden noch dat zij niet in staat waren de lokale autoriteiten hulp te vragen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS